

течество на високото онуй положеніе. Нобытъ ви народи на Египетъ сж дльжны за величіето си, а Египетъ го дльженствува на жрецытъ си. Древнитъ тѣзи служители на Всевышняго предадени на учепіето и възжелавшы да завладѣйтъ най-благородныя жребій на чловѣка, душата и вѣрата му, усѣшахъ въ себе си едно свето чувство, сичко свето и велико което можаше да просвѣти чловѣческія умъ. Отъ орбитытъ на звѣздытъ, отъ времената на годината, отъ правилныя и безкраенъ кръгъ на чловѣческытъ тревълненія създадохъ божественнытъ си аллегоріи и като въздигахъ храмове на боговетъ, предлагахъ ги прѣдъ очитъ на народа ясны, и системата която тѣ нарекохъ религія не бѣ друго освѣнь единъ принципъ на управленіе. Изида е басня, не бой ся! символтъ на Изида е едно безсмъртно сжщество, а Изида нищо; природата която тя представя, е майка на сичко, мждра, безначална, непостижима и понятна само на избранытъ й „Никой отъ смъртнытъ не е подигналъ булото ми“ туй говори обожаемата отъ тебе Изида, но туй було го подигнахмы ний жрецытъ и едно по едно гледамы и испытамы чуднытъ прелести на природата. Древнитъ свещеницы облагодѣтелствувахъ чловѣческія родъ като го опитомихъ и обнародвахъ и тѣ бѣхъ, ако щешъ, шарлатаны и лицемѣры, но вѣрвашъ ли ты, о юноше, че безъ измамата тѣ быхъ могли да принесятъ полза на подобнытъ си? Рабското и невѣжественно простолодіе трѣба да ослѣпѣе за да благоденствува; то не вѣрва на зановѣдитъ на мждростъта, но обожава оракулытъ; Римскійтъ императоръ управа безчетнытъ и разны племена на земята, свързва чрезъ властыта элементы естествено противоположны и отдѣлены и отъ тука ся ражда мирътъ, редътъ, законодателство-то и блаженството на живота. Мигаръ ты мыслишь че императорътъ, чловѣкъ, сичко туй управа? Не; тържествата, обредытъ и величіето сж мощнытъ средства на силата му. Проричаніята и оракулытъ, обредытъ и тържествата сж машинытъ на нашата сила и средствата на нашето върховенство. Сичко туй е было изнамѣрено отъ остроуміето за една само цѣль, за благополучіето и мира на чловѣческія родъ. Ты ма слушашъ внимателно и умилено; свѣтлината прониква вече въ духа ти.

Безмълвенъ стоеше Апекидъ, но послѣдователнытъ измѣненія на чертытъ на лицето му показвахъ че думытъ на Египтянина имахъ голѣма сила на духа му, които ставахъ по-краснорѣчивы отъ ржко-движеніята, гласа и лицето на оратора.

— Тѣй слѣдователно, заговори пакъ Арбакъ, нашытъ бащы, сыкове на Нилъ, и по този нашытъ създадохъ първытъ начала, които